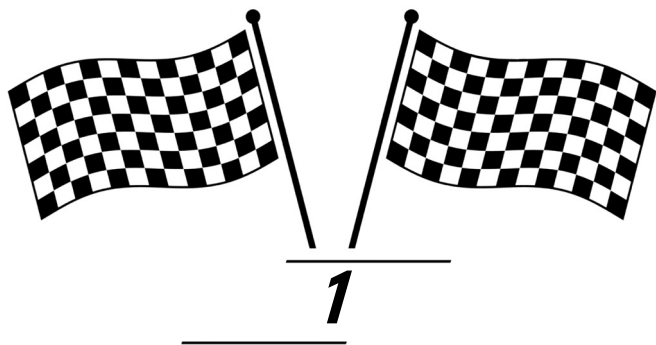

Paríž, Francúzsko

December 2023

MIA

Nikdy som neprišla na chuť chľapatým guliam.

Zo všetkých sladkých dezertov rozložených na dlhom čiernom stole, medzi sviecami, vežou zo šampanského a makrónkami všetkých farieb, mi do očí bijú práve chľapaté gule. Nenápadné a drzé zároveň.

Ako môže niekomu chutiť niečo, čo vzniklo zo zvyškov, obalené v kokose a vydávané za vrchol gurmánskeho zážitku?

Jediná pozitívna vec na celej mojej brutálnej predsezónnej diéte je práve to, že ich nemusím ochutnať. Nie teraz, keď som tak blízko k splneniu svojho sna a aj sna starého otca.

Nie som prvá žena, ktorá sa dostala do Formuly 1. Nebudem ani prvá, ktorá preteký vyhrá. Ale mienim byť tá, ktorá si zoberie všetko. Bez toho, aby niekto dodatočne vysvetľoval, prečo sa to ráta len *tak trochu*.

Dnes sa udeľujú ceny FIA a aj ja som medzi ocenenými. Som vraj talent roka. Tento deň však nie je len o mojom úspechu. Ani o tom, čo vypukne zajtra, keď sa všetci dozvedia, že ja, žena, vstupujem do Formuly 1. Dnes je pre mňa rovnako dôležité aj to, že mám konečne možnosť stretnúť svoj idol a vzor. Pretekára, ktorého úsmev ma na obrazovkách poháňal ďalej už od jeho prvých úspechov.

„Tá tvoja introvertná povaha sa bude ľuďom páčiť.“ Moja nová publicistka Drew píše rukami do vzduchu, akoby už videla titulky. Spoznala som ju len dnes ráno. „Dravá a sebavedomá v monoposte,“ formuluje môj nový slogan, „no v súkromí tajomná. To sa bude predávať.“

Aj keby som jej chcela dať za pravdu, nekomentujem to.

„Vyzeráš, akoby si na niekoho čakala,“ skúša to so mnou ďalej. Oceňujem, že sa nevzdáva a ostáva vytrvalejšia než tí pred ňou.

„Nečakám,“ zaklamem. V skutočnosti tajne dúfam, že nájdem vhodnú chvíľu, keď *ho* budem môcť osloviť. Možno by ma mohol pochváliť, povedať mi, že som podľa neho dosť dobrá. Predsa len, moje meno bolo minulý rok na verejnosti dosť skloňované. Musel ma zaregistrovať.

Rojko vo mne dúfa vo všeličo. Je to predsa moja prvá detská láska. Taká tá milá, tichá, no o nič menej skutočná.

Skôr než konečne na chvíľu osamiem, moja publicistka si ma ešte niekoľkokrát odfotí. Zatiaľ čo mužom by fotila drahé hodinky alebo auto, pri mne sa snaží zachytiť detaily. Ako si nanášam rúž, aký parfum mi trčí z kabelky, koho mám dnes oblečeného.

„Toto je krásne. Jedna moja známa mala raz oblečené niečo podobné,“ pokračuje plynule, „len mala priveľký hrudník. Ty vyzeráš ako baletka. Tak jemne.“

Usmejem sa. Nie preto, že by mi to lichotilo, ale preto, lebo som si už zvykla, že aj komplimenty bývajú hodnotením.

Bez pauzy prejde k ďalšej téme. „Zajtra Escalade postne to video o prestupe k nim, ktoré si minulý týždeň natáčala,“ snaží sa šepkať. „Bude to pecka. Internet vybuchne,“ dodá a dramaticky rozhodí rukami.

„Až tak?“ Viem, že áno, iba netuším, ako mám na jej nadšenie reagovať.

Prikývne. „Až tak,“ do hlasu jej vlezie novozélandský prízvuk. „Som strašne šťastná, že mi ťa prideli. Toto je veľká vec. Feministka vo mne úplne žasne.“

Opäť nenájdem správne slová. Dost' pochybujem, že sú zo mňa feministky nadšené.

S americkou stajňou som v absolútnom tichu rokovala celé mesiace. Je takmer zázrak, že o tom zatiaľ nikto v paddocku netuší.

„Dúfam, že nemáš obavy,“ povie, otočí sa k jedlu a už si naberá na tanier. „Idem pozdraviť pár ľudí. Keby niečo, krič, foť, piš. Dobre?“ Nečaká na moju odpoveď, len mi na rozlúčku zamáva.

Jej otázka so mnou však ostane. Bojím sa?

Strach mi nahovára, aby som zaryla hlavu do piesku a predstierala, že neexistujem. Čo ak vyhorím ako mnohí predomnou? U mňa by to však znamenalo viac než len zlyhanie jednotlivca. Mohla by som tým zavrieť dvere ženám na celé desaťročia. Znova rozdúchať debaty o tom, či ženy vôbec zvládnu to, čo muži považujú za samozrejmosť.

Ale preváži šťastie a radosť z toho, že tie roky driny stáli za to.

Oslovila som sponzorov módnych značiek, kozmetiky,

dokonca aj výrobcov hygienických potrieb pre ženy. Dotiahla som so sebou toľko peňazí, že po mne Escalade priam skočil.

Viem, že pre mnohých som len symbol, marketingový ťah či tvár pokroku, ale neodrádza ma to. Nevadí mi byť podceňovaná. Je to lepšia štartovacia pozícia a môj tím to už čoskoro pochopí.

Pípne mi správa.

Drew: Pozri sa smerom k pódiu a usmej sa.

Drew: Pod tým svetlom vyzeráš ako hotový anjel. Taká poslušná.

Mierne sa natočím a nájdem ju. Mieri ku mne fotárom a nad hlavou si kreslí pomyselnú svätožiaru. Keď skončí, ukáže mi palec hore.

Usmievať sa som sa naučila už dávno. Celý život som sa učila rovnováhe a poslušnosti. A aj Drew sa páči moja nekonfliktná povaha.

Vzdychnem si. Celé telo mám stále napnuté, akoby som práve zišla z trate a ešte nestihla vydýchať posledné kolo.

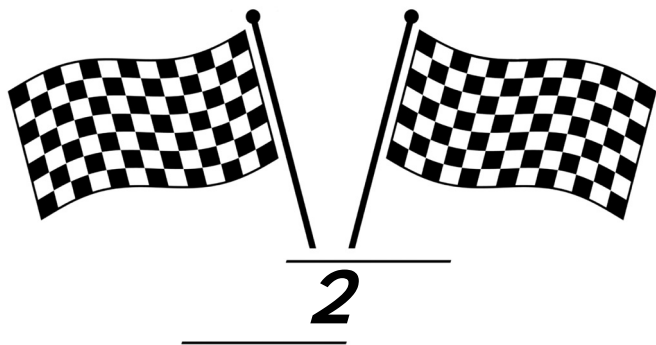
Odpijem si zo sektu.

Neviem sa dočkať, kedy ho stretnem osobne.

Druhý pohár vypijem rýchlejšie, než som plánovala. Tretí už ani nerátam.

Zbadám ho v dave, ale stále nie som pripravená. Napravím si okuliare, ktoré sa nápadne podobajú tým, aké nosí môj obľúbený filmový hrdina. Zapínam obranný mechanizmus a predstavím si, že mám jeho schopnosti.

Bez ďalšieho váhania sa rozhodnem svoju tekutú guľu ráz využiť a vykročím za ním.

Paríž, Francúzsko

December 2023

MIA

Sebavedomie z pódii a rozhovorov je jedna vec, ale osloviť muža svojich snov je vec druhá.

Moje pôvodné odhodlanie mizne každým centimetrom, o ktorý som k nemu bližšie. Toto je šanca predstaviť sa mu.

S čím však nerátam, je fakt, že aj on sa pohne. Otočí sa a zamieri ku skleneným dverám vedúcim na terasu, ktorú pokrýva tenká vrstva snehu a za ňou bliká Eiffelova veža.

Som dosť blízko na to, aby som pri otvorení dverí začula ruch z ulice a trúbenie áut. Ľadový vánok sa mi pohrá s holými nohami aj rázporkom na pravom boku šiat.

Dávid Abrahám sa dnes večer do mňa zamiluje. Som o tom presvedčená.

Položím ruku na kľučku, no opäť váham. Potom ju stlačím.

Keď vstúpim na terasu a zazriem ho fajčiť, trochu ma

to vyvedie z miery. Koniec cigarety tlie a kúsky popola dopadajú na sneh. Len čo ku mne dorazí pach, okamžite viem, že to nie je obyčajná cigareta. Roky v paddocku ma naučili rozoznať ten rozdiel.

Nemá strach, že ho niekto prichytí? Tak ako teraz ja?

Nemala by som tu byť, ale cúvnuť by znamenalo priznať strach.

A tak vykročím von. Dvere za sebou nechtiac nechám hlasno buchnúť a od ľaku odskočím.

Jeho reakcia je podobná. Prudko sa otočí smerom ku mne. Zrazu nepôsobí ako muž z obrazoviek. Len ako človek.

Teraz to príde. Teraz ma uvidí, zamiluje sa a všetko bude tak, ako má byť.

Lenže namiesto toho sa začne dusiť.

Hodí ohorok na zem, prikryje ho nohou a zovretou päťou si zakryje ústa. Z očí sa mu derú slzy, zatiaľ čo bojuje o dych.

„Oh, Gott,“ zašomrem po nemecky a rozbehnem sa k nemu.

„Pozor!“ skríkne z posledných síl.

„Scheiße!“ zjačím, keď pochopím, pred čím ma varoval.

Počujem vlastný dych, jeho kašeľ a škripot lodičiek na zamrznutej terase, ako aj zvuk lámania.

Rozhodím ruky.

Život mi prebehne pred očami.

Človek by čakal, že ako profesionálna športovkyňa zvládnem trochu snehu a ľadu na luxusnej hotelovej terase. Lenže topánky na podpätkoch nie sú súčasťou môjho tréningového plánu. Schytím tmavomodré cípy jeho saka a namiesto plánovanej záchrany ho stiahnem so sebou na zem.

Najprv je ticho.

Potom: „Au,“ vydýchne, no aspoň prestal kašľať.

Dotýkam sa Dávida Abraháma! teším sa ako po-
bláznená tínedžerka.

Až potom sa ozve rozum. A následne aj hanba.

„Veľmi sa ospravedlňujem, nie som zvyknutá na hlad-
ký dezén v reálnom živote,“ začnem a už sa neviem za-
staviť. Keď som v rozpakoch, trepem nezmysly. Chcela
som pred ním ukázať svoje skutočné ja, no nie až takto.
„Nechcela som,“ rapocem a začnem ho hladiť po hru-
di. „Ten oblek je nádherný, taký jemný, vianočný, akoby
ušitý pre teba, wirklich schön. Ako to môžem napraviť?
Som nemotorná vždy, keď si dám podpätky, jedes Mal,
wirklich. Niečo sa vtedy zaručene stane, garantiert. Raz
som skoro nedobehla na záchod, mein Gott, a...“

Jeho výraz sa zmení z nervózneho na prekvapený.
Potom sa mu na perách objaví úškrn. Ten ma, vďaka-
bohu, umlčí.

Lenže on nič nehovorí. A ticho je horšie než smiech.
Znervózniem ešte viac.

„Ale myslím si, že si najlepší jazdec, aký tu kedy
bol,“ vyhrknem rýchlo. „Taký vypočítavý a bystrý. Tvo-
je stratégie sú *geniálne*. Raz chcem byť ako ty,“ zamys-
lím sa. „Alebo možno nie ako ty. Ja nechcem gule. A tie
chlpaté vnútri mi nechutia.“ Prečo, pri Merlinovej brade,
stále rozprávam?

„Prestaň, zlato,“ zľutuje sa nado mnou so smiechom.
Dnes som sa očividne rozhodla nadobro strápnit’.

Nedokážem prestať. „Je nefér, že si ten titul nezískal.“
Rozhodím rukami a tým definitívne spečatím svoj osud.

Stratím rovnováhu a pristávam tvárou priamo na ňom.

Moje pery na jeho.

Stuhne.

Aj ja.

Svet sa na sekundu zastaví.

Zamrká. Raz. Dvakrát. „Tak toto,“ povie zachrípnutým hlasom do mojich úst, ktoré mám na ňom stále položené, „dnes nebolo v pláne.“

Konečne sa spamätám a nadvihnem hlavu.

Kútik úst sa mu zdvihne. „Ale priznávam, že tvoje načasovanie je pôsobivé.“ Pohľadom mi sklízne na pery a späť do očí. „Robíš to často, alebo mám mať pocit výnimočnosti?“ Nevyzerá zaskočený. Skôr pobavené unavený, akoby podobné situácie už zažil priveľa ráz.

Nezmôžem sa na slovo. *Odrazu.*

„Čo keby sme sa postavili?“ navrhne. „Mrzne mi zadok.“

Sadnem si obkročmo a tvár si zakryjem dlaňami, úplne mi horí. Je mi jedno dokonca aj to, že ma akýmsi manévrom postaví na nohy.

„Si originálna.“

Nakuknem jedným okom jeho smerom. „Danke?“ vylezie zo mňa otázka.

„Stačil bozk, alebo chceš aj fotku?“ pokračuje tým istým tónom, aký si zrejme šetrí pre takéto situácie. „Podpis na predlaktie?“ Opráša si nohavice.

Spustím ruky z tváre.

„Si moja fanúšička?“ pozrie sa na mňa skúmavo.

Až vtedy to pochopím.

On nevie, kto som. A čo je ešte horšie, zajtra na to príde a bude si myslieť, že som totálne šibnutá.

Načiahne ku mne ruku a napraví mi okuliare. „Ale VIP passy do garáže nerozdávam. Nemám až takú moc.“

Odtiahnem sa. „Ja tu nie som preto.“

„To si jedna z mála.“ Pokrčí plecami, akoby to bol fakt, ktorý sa už dávno neoplatí vysvetľovať.

Ruky si preložím na hrudi. „Ja nie.“

„Preto si sa na mňa vrhla?“

„Nevrhla,“ zháčim sa.

Pousmeje sa. „Máš lepšie vysvetlenie?“

Otvorím ústa, pripravená ho slovne zničiť. Lenže sa pohnem v nesprávnej chvíli, s ním súčasne. Snažím sa odkopnúť lodičku so zlomeným podpätkom, aby som stála pevnejšie, a namiesto toho ho trafím priamo do rozkroku.

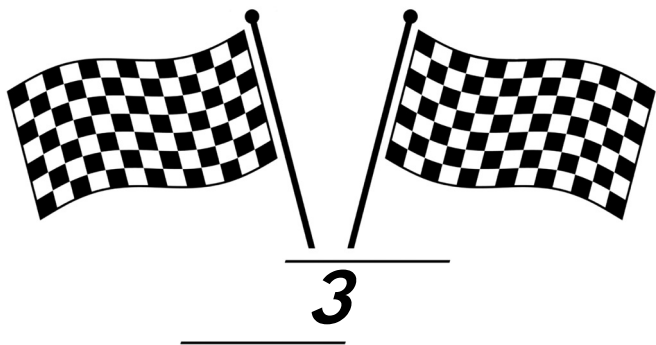
„Scheiße!“

Dávid zasyčí a zlomí sa v páse. „Doriti!“

Zamrzem, ale len na sekundu, potom sa otočím a krivkajúc utečiem najrýchlejšie, ako dokážem. Sneh mi škrípe pod nohami hlasnejšie než moja hrdosť.

Takto som si prvé stretnutie so svojím idolom nepredstavovala.

A, úprimne, som si celkom istá, že ani on nie.

Barcelona, Španielsko

Júl 2024

DÁVID

Kvapka horúcej čokolády pristane priamo na mojej bielej košeli. Mňa to nepobaví, ale Lea Logana áno.

Ako odpoveď mu zasalutujem prostredníkom. „Svoj názor si nechaj pre seba.“ Prsty si utriem do servítky a až potom si všimnem, že vedľa nás niekto odsunie stoličku.

Ona.

Nováčik tejto sezóny.

Mia Stroman.

Najprv ma dostala na zadok, potom pobožkala a nakoniec nakopala. A to všetko v rozpätí jednej minúty. Odvtedy sa mi pravidelne objavuje v myšlienkach, čo je samo osebe dosť znepokojujúce. Pred kamerami sa hráme na priateľov. Mimo práce prehodíme len pár zdvorilostných slov. A teraz sedí dva metre odo mňa a ja namiesto toho, aby som sledoval Logana a jeho oči, ktoré stále zabiehajú k mojej sestre, pozorujem ju.

Akoby mi Cellier čítal myšlienky a vedel, o kom premýšľam, opýta sa ma na včerajšie interview. „Ako to včera dopadlo? Klasika?“

Pokrútim hlavou. „Ešte stále som našťvaný. A Hermutt namiesto toho, aby bol nasratý na novinárov, takmer zabil mňa.“

„Som na teba hrdá,“ nadhodí Nina, moja sestra, ktorá je aj moja PR. „Aj keď som tiež dostala vynadané,“ prehodí a z malej kabelky vytiahne mobil. Niečo doň chvíľu ťuká a následne ho položí do stredu stola, tak aby všetci videli a počuli môj včerajší rozhovor:

Na obrazovke sa objaví novinár. „Nie je to pre vás frustrujúce? Predsa len, porazila vás žena.“

Presne si pamätám, ako veľmi som sa musel sústrediť na to, aby som toho novinára neposlal pred kamerami rovnako tam, kde slnko nesvieti. Okamžite som vedel, kam tým mieri. „Nie,“ poviem vo videu oveľa pokojnejšie, ako som sa v tej chvíli cítil. „A úprimne nechápem, prečo by malo byť. Stroman nie je len žena, ale aj skvelá pretekárka.“

„Niektorí jazdci hovoria, že to dokáže zamávať sebavedomím.“

„Potom majú problém s istotou vo vlastné schopnosti a nie s pohlavím,“ vysvetlím o čosi drzejšie. Musím uznať, že som so sebou spokojný. „Ženy ma porážali už v kartingu. Respektíve dievčatá. A nie raz.“

Novinár sa pousmeje. „Ale Formula 1 je iná liga.“

„Práve preto by sme tu mali byť dospelí,“ opravím ho. „Rýchlosť nemá pohlavie. Talent nemá pohlavie. A stopa v zákrute už vôbec nie.“

Chvíľu si niečo zapisuje. „Takže medzi vami nevládne napätie?“

„Ale áno,“ priznám. „No nie preto, že je žena. Je presná. Cielene agresívna. Vie, kde brzďím neskôr a kde riskujem. A to ma núti premýšľať.“ Zastavím sa. „Mimochodom, moja sestra mi v detstve nakopala zadok častejšie než väčšina chalanov v kartingu. Keby mala penis, bola by majster sveta. Takže ak mám problém, určite nie s tým, že by ma porazilo opačné pohlavie.“

Chvíľu je ticho. Potom prikývne. „To znie vyspelo.“

„To je len realita,“ poviem. „V tomto športe buď rešpektujete konkurenciu, alebo tu nemáte čo robiť.“

Spokojne sa opriem, keď Nina vypne video.

Samozrejme, že polovica titulkov na druhý deň znela: *Abrahám sa zastal Stroman. Prečo? Je medzi nimi niečo?*

„Ale ten penis si mohol vynechať,“ rozosmeje sa Nina.

„Aspoň si budú mať čo vystrihnúť do titulkov,“ zamrmlam.

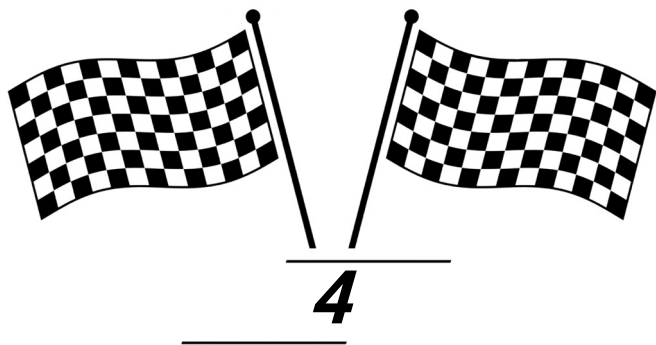
„Prvýkrát povedal niečo rozumné,“ doplní Logan.

Mia sedí presne tam, kde pred pár minútami. Neviem, či video sledovala, či ma počúvala. Ale keď sa naše pohľady stretnú, mám zvláštny pocit, že áno.

Na okamih sa ani jeden z nás nepohne.

Potom odvráti zrak ako prvá.

Zaujímaloby ma, či ten rozhovor videla, či počula aj časť o talente, alebo len tú o penise. Pri Nine človek nikdy nevie, čo komu ukáže. V každom prípade sa tvári, akoby som neexistoval. A zvlášťne je, že mi to zrazu prekáža viac, než by malo.

Barcelona, Španielsko

Júl 2024

DÁVID

Neskôr večer mi niekto lezie do nohavíc.

Na moje sklamanie je to len Loganova ruka, ktorá sa pri gestikulácii obtrie o moje nohy a kývne smerom k Nine.

„To ti fakt nevadí, že si tí dvaja robia, čo chcú?“ precedí.
Bez záujmu si prezriem nechty.

„Cellier,“ dodá podráždene. „Hovorím o Cellierovi a tvojej sestre. O tom, ako sa verejne obchytkávajú.“

Zdvihnem obočie. Najprv sa pozriem naňho, až potom na parket.

Moja mladšia sestra Nina sa tam chichoce nad niečím, čo jej Simon šepká do ucha. Ale nevidím nič, čo by mohlo vyvolať škandál. Pretočím oči. „Simon je pre ňu ako brat.“

„Kravina. A ľudia si to nebudú myslieť.“

Možno. „To je jej bordel.“ Nie je, o Ninu sa budem vždy starať, ale to Loganovi na nos vešať nebudem.

Zrak mi na chvíľu sklízne cez miestnosť k stolu, kde sedí Mia. Samozrejme, že tam stále je. Zaregistrujem ju skôr, než si to stihnem zakázať.

Rýchlo odvrátim zrak a napijem sa. Tento večer je akýsi prekliaty.

„Vy odchádzate?“ Brit ma vytrhne zo zamysleného sledovania bubliniek. Pod stolom ma kopne do nohy.

Prudko sa k nemu otočím. „Čo som tvoja dohadzo-vačka?“ precedím a kopanec mu pod stolom vrátim.

Nechcem mu spraviť po vôli, zároveň mi naozaj nepripadá najlepšie, aby moja sestra odišla práve s Cellie-rom. Nakoniec sa rozhodnem, že jej budem dôverovať. „Je dospelá,“ odvetím a postavím sa. Rozhodnem sa trochu prejsť. Možno si aj vyčistiť tú škvrnu na košeli. Trocha vypnúť.

„Dávid, na slovíčko,“ cestu mi okamžite blokuje jeden z pozvaných. Na jeho meno si ani za svet neviem spomenúť.

„Musím na toaletu. Potom sa zastavím.“ Pohnem sa, no skôr než stihnem odísť, pohľad mi zas uviazne pri tamtom stole.

Zelené oči sa do mňa zabárajú tak prudko, až zakopnem. Zvyčajne v nich vidím jasné želanie, aby som zmizol. Dnes je to iné. Čakám hnev, čakám chlad, ale namiesto toho tam je niečo, čo ma zasiahne nečakane presne.

Zúfalstvo. A únava.

Na okamih ma to úplne vyhodí z rovnováhy.

Mia sedí strnulo, plecica má napnuté a čel'usť zovretú tak silno, až jej na líci pulzuje sval. Scholtz sa vedľa nej usmieva, akoby sa nič nedialo. Jednu ruku má položenú na stole. Druhú nie.

Mia Stroman je bojovníčka, vždy si poradí sama. Lenže teraz potrebuje pomoc. Vidím, ako sa jej koleno stiahne preč a jeho dľaň ho vtieravo nasleduje.

Stúpne mi tlak, ešte skôr, než si uvedomím, čo robím, zmením smer a rozhodne napochodujem k ich stolu. Keď som dostatočne blízko, natiahnem k nej ruku. „Smiem prosiť?“

Na okamih stuhne, potom sa ku mne pritiahne sama, akoby som bol jej záchranné lano.

To mi stačí.

Scholtz sa tvári pobavene, no ešte pred tým, než sa stihne ozvať, sa k nemu nakloním a zašepkám: „Ešte raz ťa uvidím dotýkať sa ženy, ktorá to nechce,“ poviem potichu, „sám zažiješ pár dotykov, o ktoré stáť nebudeš.“

Ruku jej celý čas nepúšťam a bez slov ju vediem na parket.

„Danke,“ povie potichu.

Len mávnm rukou. „To by spravil každý.“ Odbijem to tak, ako mi to ide najlepšie. „Pod', nech to máme za sebou.“

Stačí len krátky, ostrý moment, keď sa mi vzprieči, aby som vedel, že som sa jej dotkol. „Nepotrebujem od teba žiadnu ďalšiu láskavosť. Poradím si sama.“

„Ako tímoví kolegovia by sme mali byť zadobre.“ Nepriznám jej, že som sa na ten tanec vlastne začínal tešiť. „Tak nech nevyzeráme, že sme mu klamali.“

„Dobre.“

Nájdem nám miesto v strede. Hudba je pomalá, rytmická, nič, čo by človeka zachránilo pred konverzáciou.

Ona však stojí nehybne.

„Tak dobre,“ poviem. „Prelomím ticho ja.“ Nepozrie sa ku mne, ale cítim, že počúva. „Si FIA stewardka?“

Keď nič neodpovie, pokračujem: „Lebo chcem, aby si skontrolovala celú dĺžku mojej trate.“

Na chvíľu stratí svoj pokoj a ja vtedy položím ruku na jej chrbát a jemne ju navediem do rytmu hudby. Krok vpred, bokom, späť. Pomaly. Nevtieravo. Nechávam hudbu hovoriť za mňa.

„Si neskutočný,“ znie pohoršene, ale zachytím pohyb na jej perách.

Jemne ju otočím, a keď sa ku mne vráti, už sa nehýbe proti mne, ale tancuje so mnou. „Si moja inžinierka?“ pokračujem nevinným tónom. „Potrebujem počuť, ako mi do ucha šepkáš, čo presne mám robiť.“

Zasmeje sa. „Toto funguje na ženy?“

Spokojný s tým, že som ju zaujal, jej neodpoviem, len pokračujem: „Síce nie som monopost,“ dodám po chvíli, „ale keby som bol, nechal by som ťa, aby si si na mne kedykoľvek zajazdila.“

Tentoraz ma sotí laktom, ale nie tak, aby prerušila krok. „Si beznádejný.“

„Ale aspoň sa usmievaš.“

Uprene si hľadíme do očí a hudba nás kolíše sem a tam. Spomienka na Paríž sa mi vtiera do hlavy.

„Si známa ľadová kráľovná,“ napadne mi ďalšie rozptýlenie. Pokojne takto môžem pokračovať celú noc.

Varovne sa na mňa zamračí.

Zaškerím sa. „Ale stavím sa, že ja by som ťa roztopil.“ Nakloním hlavu. „Ak by si mala šťastie.“

Pokrúti hlavou, no pousmeje sa. Pieseň sa končí, ale ruku nestiahne hneď. „Ďakujem, máš to u mňa,“ venuje mi úprimný úsmev. Pripraví ma tak o všetky ďalšie slová.

Kým ona vykročí späť medzi ľuďmi, ja tam ešte chvíľu stojím s úsmevom, ktorý som rozhodne nemal v pláne.

Barcelona, Španielsko

Júl 2024

LEN REŠPEKT? ALEBO NIEČO VIAC?

***Abrahám a nováčik Stroman
pod drobnohľadom paddocku***

Nováčik sezóny **Mia Stroman** (22) zatiaľ púta pozornosť najmä svojimi výkonmi na trati. Po víkende v Barcelone si však fanúšikovia všimli ešte niečo iné.

Počas oficiálnych podujatí bola Stroman **opakovane videná v blízkosti Dávida Abraháma** (26), jedného z favoritov sezóny. Žiadne verejné gestá, žiadne dotyky, žiadne jasné signály, a predsa sa o nich v paddocku začalo hovoriť.

„Nebolo to flirtovanie,“ tvrdí zdroj z prostredia tímov. „Skôr zvláštny druh napätia.“

Abrahám sa navyše po pretekoch verejne zastal Stroman v otázkach novinárov, čo **niektorí vnímajú ako profesionálny rešpekt, iní ako nezvyčajne osobné gesto.**

Fanúšikovia sa pýtajú:

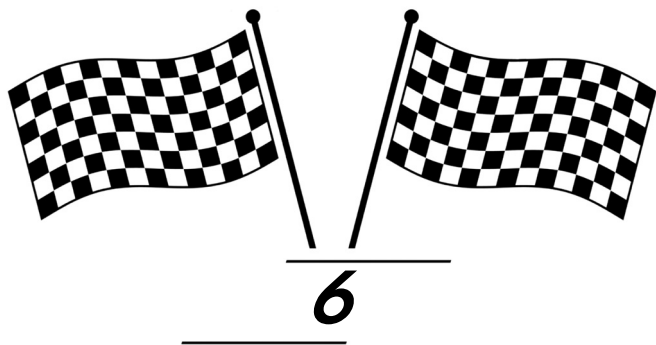
? Ide len o prirodzenú rivalitu medzi dvoma ambicióznymi jazdcami?

? Alebo o začiatok dynamiky, ktorú Formula 1 pozná až príliš dobre?

Zatiaľ neexistuje žiadny dôkaz, že by medzi nimi bolo **viac než pracovné napätie.**

No v tomto športe platí jedno pravidlo: kde je dym, tam ľudia radi hľadajú oheň.

– The Moon

Las Vegas, Nevada, USA

November 2027

MIA

„Ak mi ešte raz niekto povie, že sa mám viac usmievať, odídem.“

„Mrzí ma to, ale si žena.“

Zameriam pohľad na majiteľa tímu, Franka Kanea, ktorý mi dal šancu a dokáže mi ju aj vziať. Hranice som sa však naučila čítať už dávno, takže na to nič nepoviem. Konečne pochopil, že dokážem byť rovnako rýchla ako muži, ale stále nechápe, že je nefér odo mňa požadovať toľko vecí navyše.

Narovnám sa, zaborím prsty do županu, predstavujem si, že je to Frankov krk. Župan si späť uhladím a nahodím ten najironickejší úsmev, aký dokážem.

„Hotovo,“ ozve sa maskérka.

To malé dievča vo mne, ktoré kedysi nesmelo používať ani lak na nechty, však zajasá, keď sa opäť raz uvidí v zrkadle. Vyzerám pekne.

„Pozri, ako sa škeríš. Vôbec to nie je zlé,“ ozve sa

spoza mňa známy hlas, „ja musím ísť hrať PlayStation s nejakými *známymi osobnosťami*.“ Prstami vo vzduchu naznačí úvodzovky. „Nikdy predtým nehrali žiadnu videohru a už vôbec nesedeli v pretekárskom aute. Pred celým národom budem zo seba robiť šaša.“ Vie, že nech spraví čokoľvek, svet ho bude milovať.

„Chudáčik,“ zamrmlam, no kútiky úst sa mi zradne myknú. „To musí byť pre teba strašne ťažké.“

Odkedy sa tento rok rozišiel s priateľkou, vyhľadáva moju spoločnosť častejšie. A hoci som stále hlavná členka jeho fanklubu, už sa mi pri ňom nemotá jazyk ako kedysi.

„Je,“ prikývne vážne. „Traumatizujúce. Možno budem potrebovať terapiu. Alebo aspoň tvoju postresovú starostlivosť.“

Na okamih sa na mňa pozrie inak. Akoby sa so mnou skutočne snažil skamarátiť. Uhýbam pohľadom ako prvá.

„Dummkopf,“ zahundrem potichu v rodnom jazyku. Myslím tým seba a nie jeho, ale to moje okolie nevie.

Maskérka ma zrejme počula, so zdvihnutým obočím sa na mňa pozrie. Netuším, či rozumela, alebo jej stačil môj tón, ale o chvíľu mi pichne špirálou do oka.

Zažmurkám a potlačím slzu.

„Prepáč,“ povie rýchlo.

Predo mnou sa zjaví papierová vreckovka a v zrkadle si všimnem, že mi ju podáva on. Jeho teplé prsty sa na zlo-mok sekundy opatrne dotknú mojich. „Bola by škoda roz-plakať našu hviezdu ešte pred fotením,“ poznamená ľahko.

Maskérka sa rozosmeje. Fotograf tiež.

Samozrejme.

Stačí, aby otvoril ústa, a polovica miestnosti sa usmieva. A práve to ma vždy mätie.

Verejnosť pozná jeho šarm. Pozná úsmevy, rozhovory

a dokonalé odpovede do kamier. Ja však občas zachytím aj niečo iné. Tie krátke momenty, keď sa nesnaží nikoho očariť a napriek tomu si všimne veci, ktoré ostatným unikajú. Dávid Abrahám dobre vie, že vo mne vyvoláva neistotu. No nikdy to nevyužil.

Bojujem s tým, aby som v tom nehľadala nič viac.

Keď mi v januári minulého roka oznámili, že bude jazdiť za ten istý tím ako ja, skoro som dostala infarkt.

Teraz je takmer koniec sezóny a správame sa k sebe dokonalo profesionálne. Akoby sa nič nestalo. Možno si to naozaj nepamätá. A možno práve preto na to nedokážem prestať myslieť.

Najhoršie na všetkom je, že momentálne nás delí len pár bodov od titulu majstra sveta. Práve vo Vegas, o niekoľko dní, sa môže ukázať, kto z nás dvoch bude tohtoročným šampiónom. Pre oboch by to bol prvý titul. Prvé prvenstvo. A ani jeden z nás sa ho do poslednej sekundy nevzdá.

Dvere hotelovej izby sa otvoria. „Dávid, musíme ísť,“ ozve sa Jackie, jeho trénerka.

Abrahám sa postaví, pristúpi bližšie, nahne sa mi cez plece a naše pohľady sa stretnú v zrkadle. „Asi mám niečo s očami,“ začne s tým svojím diabolským úsmevom.

Zameriam naňho varovný pohľad, ale to ho nezastaví.

„Pretože ich neviem z teba spustiť,“ dopovie. Jeho teplý dych mi poštekľí krk.

Na rukách mi naskočia zimomriavky. Skryjem to tým, že sa po ňom zažením zošitom, no on už cúva dozadu a provokačne na mňa žmurkne. „Aká si rozkošne červená,“ dodá. „Milujem to.“

Zošit, ktorý po ňom hodím, už trafi len zatvorené dvere. „Ja ho raz neprežijem,“ zahundrem si popod nos,

no musím uznať, že mi na perách vyčaril ten úprimný úsmev, ktorý chcel Kane.

Napokon ma vyvedú na malé pódium pred stovky ľudí. Usmejem sa, i keď už nie tak úprimne ako pri Dávidovi. Ten úsmev mám natrénovaný lepšie než chôdzu v podpätkoch. Hudba hrá hlasno, svetlá pália do očí. Sústreďujem sa na rytmus, na vlastný dych. Ak sa budem dosť snažiť, možno si z toho niečo aj zapamätám.

Kráčam opatrne, aby som sa nepotkla. Ramená držím vystreté viac, než je mi prirodzené. Usmievam sa tak dlho, až ma začnú bolieť líca.

Môžem len dúfať, že ma takúto neuvidí otec.

Na konci móla sa otočím. Nezdržím sa tam ani o sekundu viac, než mi prikázali. Keď sa vrátim do zákulisia, až vtedy si dovoľm vydýchnuť.

Kasíno ma ohromí zakaždým, keď doň opäť vstúpim. Všade navôkol počuť smiech, ktorý sa prekrýva s plačom. Nádej aj zúfalstvo sa schádzajú v rovnakom priestore. Kasíno nakoniec vždy vyhrá.

Abrahám už zjavne skončil svoje živé vysielanie. Teraz stojí o pár metrov ďalej, prezlečený do bieleho smokingu, ktorý zvyrazňuje tmavú farbu jeho vlasov. Kontrast je to ostrý, ale stále príjemný.

Zhlboka sa nadýchnem. Vyrovnam plecيا. Pripomeniem si, že je to len kolega. Len muž v smokingu. Chlap, ktorému nemôžem dovoliť, aby ma vyviedol z rovnováhy.

A predsa, keď sa jeho pohľad konečne zdvihne a stretne s mojím, mám pocit, akoby mi niekto z hrude vyrazil

vzdych. Nestihnem sa ani poriadne pozdraviť, keď ma chytí za ruku a pritiahne si ma bližšie do priateľského objatia.

Môj dlhoročný reflex spôsobí, že na zlomok sekundy zamrznem. Až keď mi do nosa udrie jeho známa vôňa, konečne sa uvoľním.

Tento scenár nám pripravilo vedenie a je pomerne nový. Kým bol Dávid v nejakom vzťahu, nikto nič neriešil. Lenže odkedy jeho bývalá priateľka verejne označila mňa za príčinu ich rozchodu, prinieslo to vraj množstvo nových romanticky založených fanúšikov. Jedno letmé objatie. Smiech, kedykoľvek sa dá. Pohľad, ktorý má vyvolávať otázky. Je vraj dobré nechať fanúšikov premýšľať, či sme len kolegovia, priatelia alebo niečo viac.

„Dýchaš?“ pošepká mi sotva počuteľne.

„Možno,“ odpoviem.

„To je pokrok,“ zasmeje sa. „Ale vyzeráš, akoby si práve plánovala môj koniec.“

„Tak trochu.“

„Počkaj aspoň do konca sezóny.“

Zachichocem sa a nenápadne ho štipnem do nohy.

„No tak sa usmej,“ zaškerí sa. „Dnes vyzeráš na deväť.“

Nechápavo naňho pozriem.

„Deväť z desiatich,“ dodá. „A ja som tá jednotka, ktorú potrebuješ k dokonalosti.“

Prevrátim oči, ale úsmev sa mi aj tak vkradne na pery. „Si neznesiteľný.“

„Ale funguje to.“

Možno má pravdu.

Fotografi spustia salvu bleskov. My sa k sebe nakloníme presne tak, ako to od nás chcú.

Len ja viem, ako veľmi sa snažím, aby som sa pri ňom nestratila. A ako sa bojím, že sa mi to aj tak raz stane.